

После да почне да казѣва, и да исповѣдка своѣ те грѣхове чѣстш, безъ да скрѣе ни най мѣлко то, да хѣли, и да оуничижака сеѣе си ко всѣкѣй грѣхъ и мѣючи мѣсль да се покае истиннш, и со здраво намѣрѣнѣе, да не праки вѣчь, що ѣ правилъ, ни дрѣго: ако ли нѣ, безъ таково намѣрѣнѣе, ни мѣ ѣ исповѣдѣтѣ истинна исповѣдѣ, ни опрошѣнѣе то дѣховниково ѣ истинно опрошѣнѣе, катѣ нѣма сокрѣшѣнѣе то, коѣ то ѣ нѣжно срѣдство: и вѣз тока да внимае добрѣ колѣкѣ то дѣховникъ о, тѣлѣкш и тѣи ще се кае.

Катѣ исповѣда всѣчки те своѣ грѣхове, да речѣ тѣм дѣмы: Тѣм са лѣкави те мой и веззакѣнни дѣла, честный Оѣче! и дрѣги везчѣсленни, кой то ни помна, ни знаа: за всѣчки те прѣса смиреннш милосѣрдѣе, и опрошѣнѣе, ако и да не самъ достѣинъ, готѣвъ самъ, да прѣемемъ съ радѣстѣю всѣкакво наказѣнѣе и канѣнъ, що ми дадѣшъ зарадѣи грѣхѣе те ми.

После катѣ прѣѣме прилѣчный а канѣнъ ѣ дѣховнаго своегѣ Оѣца, да си прѣклѣбни глава та, и да прѣси опрошѣнѣе. Катѣ прѣѣме опрошѣнѣе, нѣка напраки, каквѣ то ѣнай Самарѣтанѣнъ, кой то катѣ се ѣчѣстѣи ѣ проказа та [шѣга та] вѣрнѣсе при Хрѣта, зарадѣи да мѣ возблагодарѣи, когѣ то (катѣ що слѣшате вѣз ѣвѣнгѣлѣе то) мнѣгш похвалѣи Хрѣтѣсъ, зарадѣи добрый а мѣ разѣмъ. ѣидѣи прѣчѣе и тѣ, кой то се каешъ наѣдинѣ, и возблагодарѣи Гдѣ, кой то те ѣчѣстѣи ѣ краста та на грѣхѣе те ти, и четѣи съ благоговѣнѣе, Помѣлѣи ма Бѣже, Гдѣ оуслѣши мо-литѣвѣ моѣ, и славослѣвѣе то.

Зарадѣи таинство то на лѣтѣргѣа та.

Лѣтѣргѣа та, дѣто глѣдате, и свѣршѣвае ѣ гѣре на жѣртвенникъ а, ѣна ѣ йста та жѣртѣа, коѣ то Хрѣтѣсъ ѣднаждѣ свѣщеннодѣѣствѣва, и принѣсе Оѣцѣ своѣмѣ оумрѣкши ѣ гѣре на крѣста зарадѣи насъ. свѣщенникъ о съ рѣцѣе те си дѣржѣи йсто то тѣло и кровѣь Хрѣтѣва. Хрѣтѣсъ ѣ цѣлъ вѣз хлѣва а, и вѣз вѣнд то, и ко всѣка чѣсть на хлѣва а и на вѣнд то, така ни вѣра та ѣзвѣствѣва, да ѣ истиннш, и вѣщѣственнш Хрѣтѣсъ тѣмш сѣщѣи, каквѣ то ѣ на нѣво то, ако го и наше то ѣко, и наше то чѣвство не вѣдатъ. Хрѣтѣсъ ѣднаждѣ принѣсе сеѣе си Оѣцѣ своѣмѣ гѣре на крѣстѣ а чрѣзъ кровѣпролитѣе, сѣрѣчь ѣзли своѣ та крѣвь истиннш и оумрѣ: после воскреснѣа, зарадѣи да не оумрѣ вѣчь. Тѣи пакѣ истый Хрѣтѣсъ всѣкѣй дѣнь принѣсѣе вѣз жѣртѣа Оѣцѣ своѣмѣ зарадѣи насъ гѣре на жѣртвенникъ а вѣзкрѣвнш, сѣрѣчь не оумѣра вѣчь, ни ѣзлика вѣчь своѣ та крѣвь, каквѣ то гѣре на крѣстѣ а: защѣ то воскреснѣа и станѣ вѣзстрѣстенъ, и вѣзсмѣртенъ, живѣе слакнш, и сѣдѣи ѣдеснѣю Оѣца своегѣ.

Това ѣ разѣжнствѣе помеждѣ жѣртѣа та, коѣ то вѣдѣ гѣре на крѣстѣ а, и междѣ жѣртѣа та, дѣто вѣва сегѣ всѣкѣй дѣнь верхѣ жѣртвенницѣе те. Хрѣтѣсъ на дѣкѣ жѣртѣкѣ се принѣсе: ѣдна гѣре на крѣста чрѣзъ крѣвь истиннш: и ѣдна на жѣртвенницѣе те се принѣси всѣкѣй дѣнь, и до скончѣнѣе вѣка ще се принѣси, но